

Chương 694: Ellen Artorius (5) - Quyết Đấu

(Số từ: 3430)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:49 AM 30/01/2024

Đã bao lâu rồi cô chưa ngủ trên giường?

Đã bao lâu rồi cô mới chìm vào giấc ngủ mà không lo bị phục kích, hoàn toàn thư giãn?

Khi Ellen tỉnh dậy, cô giật mình vì cảm giác chiếc gối chạm vào mặt mình và ngồi dậy.

Bản năng của cô, được mài giũa bởi lối sống của cô cho đến nay, khiến nỗi sợ hãi của cô được xoa dịu.

***Chip!**

Tiếng chim từ rừng rậm ngoài cửa sổ và tiếng sóng xa xa nói với cô rằng chuyện ngày hôm qua không chỉ là một giấc mơ.

"Aa..."

Mọi thứ đều có cảm giác siêu thật kể từ ngày hôm qua.

Từ cuộc hội ngộ với con mèo đen cho đến sáng nay, mọi khoảnh khắc đều giống như một lời nói dối kỳ lạ.

Có lẽ đó là giấc mơ mà cô có sau khi ngủ quên vì kiệt sức trước đồng lửa trại.

Hoặc có thể đó là ảo ảnh ngay trước khi chết do giới hạn của cơ thể cô.

Nhưng dù có cố gắng tỉnh táo đến đâu, cô cũng chỉ có thể chấp nhận nó là hiện thực.

Thông thường, cô sẽ bận rộn thu dọn đồ đạc và lên đường ngay khi thức dậy.

Đi bộ, đôi khi chạy.

Giết quái vật.

Nhai rễ cây.

Ngủ trần trọc, thậm chí còn khó nằm.

Thức dậy trên chiếc giường êm ái sau những ngày đơn điệu như vậy, tôi cảm thấy vô cùng xa lạ.

Không quen nhưng...

“Umm...”

Ellen lăn lộn trong bộ đồ ngủ, ôm chần khá lâu.

Cô cảm thấy thật ngu ngốc, nhưng cô không thể tự đứng dậy được.

Ellen đi tắm, cảm thấy biết ơn vì luôn có nước ở mọi lúc mọi nơi.

Sau khi thay một chiếc váy cotton màu trắng đã được chuẩn bị sẵn, cô ngây người ra một lúc.

*Gurgle!

Cô đói.

Cô luôn đói.

Thành thật mà nói, ngay cả những gì cô ăn ngày hôm qua cũng chưa làm cô hài lòng hoàn toàn.

Cơn đói đã ăn sâu vào xương tủy bao nhiêu năm dường như không bao giờ được lấp đầy, dù cô có ăn bao nhiêu đi chăng nữa.

Ellen đi vào bếp.

Kho thực phẩm không chỉ có rất nhiều nguyên liệu mà nhà bếp còn được trang bị đầy đủ tất cả các hệ thống và dụng cụ nấu ăn cần thiết.

Thật khó để có đủ khả năng chi trả cho việc nấu nướng xa xỉ trên đồng ruộng.

Nhưng cô đã học được rất nhiều điều từ việc quan sát Reinhardt trong thời gian cô ở trong Temple.

Một khi bạn đã biết những điều cơ bản, việc áp dụng chúng không khó.

Chỉ cần có nguyên liệu là cô có thể nấu bất cứ lúc nào.

Lần đầu tiên sau một thời gian dài, Ellen cầm con dao làm bếp thay vì con dao chiến đấu và bắt đầu nấu ăn.

Không phải là cô đã làm được điều gì đặc biệt đáng kinh ngạc.

Cô đã định làm món thịt hầm mà cô từng yêu thích.

Đó không phải là điều gì đặc biệt, nhưng cô dự định sẽ làm thật nhiều.

Cô muốn giải tỏa nỗi thất vọng dồn nén vì việc nhịn ăn bắt buộc mà cô đã phải chịu đựng.

Vì vậy, cô đã kiếm được một số tiền rất lớn.

Cô làm nhiều đến mức không thể ăn hết vì nghĩ rằng mình sẽ tự thưởng thức.

Với suy nghĩ đó, Ellen lấy ra một cái nồi lớn từ trong bếp và bắt đầu chuẩn bị món hầm.

Nó không cần phải được làm tốt.

Với vị giác kém cỏi của mình, bất cứ thứ gì cô ăn đều có vị rất ngon. Mùi thơm và hương vị của món tôm hùm cô ăn ngày hôm qua dường như vẫn còn đọng lại trên đầu lưỡi.

Và vì thế.

Ellen bắt đầu ăn gần hết cả nồi thịt hầm.

Không có ai xung quanh để phán xét cô vì đã ăn quá nhiều, như cô có thể đã làm ngày hôm qua.

Đã bao lâu rồi cô mới mất tự chủ như thế này?

Cô đã ăn gần hai tiếng đồng hồ.

Tâm trí cô tập trung vào việc ăn uống đến mức đột nhiên cô không để ý đến điều gì khác.

*Thud!

"!!!!"

Cánh cửa dinh thự đột ngột mở ra và Reinhardt bước vào.

Thật không may, từ cửa, Reinhardt có thể nhìn thẳng vào bếp.

Anh nhìn thấy Ellen, không dọn bàn đang hoảng, mức thẳng món hầm từ chiếc nồi cạnh bàn.

Lúc này Ellen mới để ý thấy vết hầm vương vãi trên chiếc váy trắng của cô, khiến nó hơi bẩn.

Reinhardt cũng nhìn thấy cô.

"..."

"..."

Một khoảng im lặng ngắn ngủi trôi qua giữa họ.

Ellen sau đó nhận ra rằng Reinhardt không hề trắng tay.

Có vẻ như anh đã mang theo thứ gì đó tương tự như một cái khay.

Đánh giá theo kích thước của nó, rõ ràng là anh đã chuẩn bị một lượng đáng kể, tính đến việc Ellen sẽ ăn bao nhiêu.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Reinhardt đã mang cho cô thứ gì đó để ăn.

Tuy nhiên, cô không thể chờ đợi và đã múc món hầm từ trong nồi lên.

Nếu cô kiên nhẫn, anh sẽ dọn cho cô một bữa ăn đàng hoàng, nhưng cô lại ăn ngấu nghiến.

"Aa..."

Reinhardt thở dài.

Đó không phải là một tiếng thở dài khinh thường mà là một sự đồng cảm.

Cô ấy hẳn đã đói đến mức nào?

Đó chắc chắn là một tiếng thở dài đau buồn.

Tiếng thở dài đó đâm sâu vào trái tim cô.

"..."

Cô đã nghĩ rằng khi họ gặp nhau, cô sẽ khóc.

Bởi vì Reinhardt sẽ sợ.

Bởi vì anh ấy sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Vì vậy, có vẻ như cô sẽ khóc.

Tuy nhiên, cô tự hỏi tại sao mình cứ cảm thấy xấu hổ và tại sao khóc là phản ứng duy nhất mà cô có thể làm được.

Ellen lại khóc.

Nhiều loại thực phẩm có kích thước khác nhau được đặt trước mặt cô.

Reinhardt bày ra rất nhiều đồ ăn trước mặt Ellen, người đang ngồi với vẻ mặt của một người bị bắt quả tang đang lục lọi trong bếp vào đêm đầu tiên ăn kiêng.

"...Có lẽ hôm qua anh đã hơi khát khe."

“Hở? Gì cơ?”

Đột nhiên, cô không hiểu anh đang nói về điều gì.

“Anh đã bảo em phải tắm chứ không được chà xát da.”

“Aa, phải rồi.....”

Trên thực tế, làn da trắng ngần của Ellen vẫn còn ửng đỏ do ngày hôm trước chà quá mạnh.

Những phần nhìn thấy được trông như thế này, nhưng những phần ẩn đi có lẽ còn tệ hơn.

Mặc dù cảm thấy như có thể gục ngã vì kiệt sức nhưng cô vẫn tỉ mỉ làm sạch mọi bộ phận trên cơ thể, thậm chí cả móng tay.

Không phải là cô đang chuẩn bị cho điều gì đó cụ thể.

Nhưng bằng cách nào đó, có cảm giác như cô đã sẵn sàng.

Cô thấy mình thật lố bịch và khó tin, nhưng cô đã làm như vậy.

Ellen không thể đáp lại, cúi đầu xuống và mặt cô đỏ bừng vì một lý do khác.

Tưởng tượng cảnh Ellen đang nức nở lau mình sau khi nghe nói cô trông giống một con chó hoang từ khu ổ chuột, Reinhardt nở một nụ cười tinh tế.

"Sao thế, em có muốn ăn mì không?"

“Ờm... ờm... ờm...”

"Xin lỗi, không, này, anh không làm vậy nữa đâu. Này, anh không làm nữa, anh đã nói là không làm mà!"

"..."

Nhìn thấy Ellen lại sắp gục ngã vì đau buồn, Reinhardt lắc đầu mạnh mẽ.

Điều anh thực sự muốn nói không phải là chuyện đó.

Nhưng anh cứ trêu chọc cô bằng những điều hoàn toàn không liên quan.

Lời nói của anh thật nhẹ nhàng và tâm thương, chỉ nói về những chuyện không đáng kể.

Rõ ràng là anh cố ý làm vậy.

Hiện tại, cô không hề tức giận trước lời nói của anh.

Cô rất vui nhưng cũng rất hối hận và tội lỗi.

Cảm giác như mọi thứ có thể quay lại như cũ.

Dường như cô chỉ cần chấp nhận nó.

Nhưng cô không thể.

Tất cả những gì cô cảm thấy là nỗi buồn và cảm giác tội lỗi.

Như thể hiểu được cảm xúc của cô chỉ qua vẻ mặt của cô, Reinhardt cuối cùng cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi với nụ cười cay đắng.

"Ăn đi, anh đi đây."

"..."

Reinhardt, một lần nữa tỏ ra cân nhắc để không làm Ellen đau khổ, rời khỏi dinh thự.

Cô không thể không ăn.

Ellen ăn bữa ăn đã chuẩn bị sẵn.

Mỗi miếng cắn cuối cùng.

Tất nhiên, bất chấp cảm xúc của cô, nó rất ngon.

Những ngày như vậy vẫn tiếp tục.

Reinhardt không đến mỗi ngày. Anh ấy sẽ bỏ qua một ngày và không phải lúc nào anh ấy cũng ở đó.

Có nhiều lúc anh chỉ lộ mặt ra rồi bỏ đi.

Anh chưa bao giờ thực sự nói chuyện.

Anh đã không đến gần hơn mức cần thiết.

Anh chỉ đơn giản là giữ khoảng cách một chút.

Chính Ellen đã trở nên mất kiên nhẫn.

Cô ước gì anh sẽ nói điều gì đó.

Liệu anh có thể giam giữ cô như thế này mãi mãi không? Liệu việc cô chấp nhận cuộc sống này có đủ không?

Nhưng cô không dám hỏi.

Cảm giác tội lỗi được ưu tiên hơn những câu hỏi của cô.

Cô không thể chịu đựng nổi việc phải im lặng và bắt gặp ánh mắt của anh chứ đừng nói đến việc hỏi bất cứ điều gì.

Cô chỉ ngủ được và ăn ngon miệng trong vài ngày.

Cô đã thức suốt nhiều đêm.

Đây không thể là cách sống được.

Cô không nên như thế này.

Thậm chí một chút.

Để chuộc lại tội lỗi của mình, để đền đáp dù chỉ một chút những gì cô đã làm trên đời.

Cô không nên đứng yên ở đây.

Nỗi ám ảnh như vậy bắt đầu dâng cao.

Nhiều ngày trôi qua trong sự tự trách móc và đau đớn.

Cô nghĩ mình sẽ ổn định với nó, nhưng cô đã không làm vậy.

Sự tự trách cứ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Cô càng thoải mái hơn.

Càng bình yên.

Nó càng trở nên đau đớn hơn.

Cơ thể cô cảm thấy dễ chịu hơn nhưng tâm trí cô dường như còn mệt mỏi hơn.

Sau khoảng nửa tháng.

Thời gian trôi qua khi Ellen ngày càng mất kiên nhẫn và lo lắng.

Đương nhiên, vấn đề tâm lý của cô chỉ là thứ yếu, và thời gian đó đủ để gột rửa bao năm mệt mỏi tích tụ.

Khả năng phục hồi và sức chịu đựng bẩm sinh của cô thật tuyệt vời.

Bất chấp mọi chuyện, cô vẫn ăn ngon và ngủ ngon.

Trong những ngày đó, vào một ngày trời vẫn còn nắng.

"Ra ngoài nào."

Reinhardt gọi Ellen ra ngoài.

Mặc váy trắng, Ellen đi dép và đi theo Reinhardt đến bãi biển.

“Bây giờ chắc em đã trở lại tình trạng ban đầu rồi phải không?”

"Hả? Aa... Vâng. Ừm..."

“Vậy thì chúng ta hãy thực sự thử xem.”

*Swoosh!

Trong tay phải của Reinhardt, một thanh kiếm xuất hiện thay vì một cành cây.

Đôi mắt của Ellen mở to.

Thánh Kiếm Thần Chiến Tranh.

Alsbringer.

Nó nằm trong tay Reinhardt.

“Em nghĩ anh cho em ăn và nghỉ ngơi suốt thời gian qua chỉ để nuôi một con lợn vô dụng, dù có ăn bao nhiêu cũng không tăng cân à?”

Trước những lời lẽ gay gắt đó, Ellen gật đầu với vẻ mặt buồn bã.

“...Em đoán là không.”

Để cô một mình mà không nói nhiều cho đến bây giờ cuối cùng cũng chỉ là sự kéo dài của ngày đầu tiên.

Anh đã để cô một mình cho đến khi cô hồi phục lại tình trạng ban đầu, cả về tinh thần và thể chất, sau khi đẩy cô đến giới hạn của mình.

Nửa tháng.

Có những ngày trải qua với nhiều cảm xúc lẫn lộn nhưng cuối cùng cũng đủ thời gian hồi phục để Ellen có thể trạng tốt nhất.

“Lament, em có nó không?”

Em có không?

Tại sao anh ấy lại hỏi điều đó?

Có phải nó đã biến mất?

Trước câu hỏi kỳ lạ của Reinhardt, Ellen lặng lẽ gật đầu.

“Vậy thì lấy nó ra đi.”

Như thể anh sẽ không cho phép thứ gì đó giống như cành cây nữa, Reinhardt lạnh lùng nói.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô nói không?

Do dự, Ellen thận trọng nói trong khi nắm chặt gấu váy như thể phản đối.

“Em... đang mặc... một chiếc váy...”

"Vậy thì sao?"

"..."

Ellen không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cảm thấy xấu hổ trước mặt Reinhardt, người nói như thể việc lựa chọn trang phục của cô không phải là việc anh quan tâm.

“Anh đã có năm vợ rồi, em cho rằng anh quan tâm đến đồ lót của em sao?”

"..."

"Im lặng và lấy Lament của em ra.”

Trước những lời lẽ gay gắt, gần như buồn bã của anh, Ellen lặng lẽ nín thở.

Đúng rồi.

Cô không có quyền tranh cãi.

Dù không thể làm được mọi việc nhưng cô phải làm nhiều nhất có thể.

Vào ngày đầu tiên, thật khó để chịu đựng về mặt cảm xúc, tinh thần và thể chất.

Và vì vậy, cô đã bị đánh cho đến khi ngất đi, theo đúng nghĩa đen.

Thanh kiếm của cô dao động, và trái tim cô cũng vậy.

Nhưng bây giờ, nửa tháng đã trôi qua.

Việc này vẫn còn khó khăn, nhưng cô đã dần quen với việc nhìn thấy khuôn mặt Reinhardt sau 5 năm.

Tình trạng của cô đã được cải thiện.

Cô cảm thấy thật sảng khoái, như thể những bụi bẩn trong cơ thể và tâm trí đã được gột bỏ sau một thời gian dài nghỉ ngơi.

Cô không thể nhớ lần cuối cùng cô ở trong trạng thái hoàn hảo như vậy là khi nào.

Cô đã nghỉ ngơi tốt.

Cô đã nghỉ ngơi đủ lâu.

Cô đã ăn rất ngon miệng.

Việc không trò chuyện không phải vì anh lo lắng cho Ellen hay không có gì để nói.

Anh chỉ có ý định không nói cho đến khi Ellen hoàn toàn bình phục.

Ellen vẫn không biết phải làm gì. Liệu cô có xứng đáng được tha thứ hay cô xứng đáng có được cuộc sống như thế này.

Điều này có vẻ không đúng, nhưng vẫn có những việc cô có thể làm.

Reinhardt muốn xác nhận điều gì đó, và Ellen giờ đã chuẩn bị sẵn sàng như Reinhardt mong muốn.

Sau đó, cô chỉ cần cho anh xem.

Điều mà Reinhardt muốn xác nhận.

Điều đó là hiển nhiên phải không?

Sự bối rối và do dự của cô cuối cùng cũng bắt đầu lắng xuống một chút.

Khi nổi sợ hãi, nổi buồn và cảm giác tội lỗi vì bị mắc kẹt trên một hòn đảo hoang vắng xuống, vẻ mặt của Ellen cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Ellen cẩn thận cởi dép ra.

Cô đặt gọn gàng đôi dép bên cạnh rồi bước lên bãi biển cát trắng bằng đôi chân trần.

Reinhardt im lặng quan sát Ellen.

Sau một hồi hít thở sâu, Ellen nhìn Reinhardt.

Một biểu hiện bình tĩnh.

Một ánh nhìn bình thản.

Cô trở lại với biểu cảm và ánh mắt như thường lệ khi đối mặt với Reinhardt.

“Anh có thực sự muốn đánh bại em không?”

Trước câu hỏi của Ellen, Reinhardt gật đầu.

“Không phải điều đó là hiển nhiên sao?”

Vào ngày đầu tiên, Ellen quá yếu để có thể chiến đấu.

Reinhardt muốn kiểm tra.

Cô đã trở nên mạnh mẽ đến mức nào?

So sánh anh với Ellen, bây giờ sẽ như thế nào?

Anh định chứng minh điều đó bằng cách chiến đấu với Ellen trong tình trạng tốt nhất.

Anh đã vượt qua sự phụ của mình chưa?

Nếu vậy thì cô sẽ bắt buộc.

Ellen nở một nụ cười yếu ớt.

Có sự tức giận, oán giận và thịnh nộ.

Nhưng anh đã chờ đợi, không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào, cho đến khi anh có được toàn bộ sức mạnh của cô vì anh dự định sẽ đối mặt với cô bằng tất cả sức lực của mình.

Vì vậy, hãy tạm gác vấn đề tiếp theo sang một bên.

Cô chỉ cần cống hiến hết mình.

*Swish!

Trong tay phải của Ellen, Nguyệt Kiếm, Lament, xuất hiện.

Ellen không khỏi chú ý tới sự thay đổi ở Thánh tích của mình.

Tại một thời điểm nào đó, Hư Không Kiếm Lament vốn vốn luôn tối đen như phản chiếu bầu trời đêm đã trở lại thành một lưỡi kiếm bạc lạnh lẽo.

"Aa..."

Hư Không Kiếm không còn là Hư Không Kiếm nữa.

Ellen biết rằng Lament phản ứng với nỗi buồn.

Chỉ cần ở cùng chỗ với Reinhardt, Lament đã mất đi hình dạng của một Hư Không Kiếm.

Nỗi buồn biến mất quá dễ dàng.

Nó biến mất chỉ bằng cách ở bên nhau.

Bây giờ cô không còn buồn nữa phải không?

"Thế thì sao? Thánh tích của em có vẻ không tốt lắm," Reinhardt chế nhạo như thể anh cũng biết điều đó.

“Còn Lapelt thì sao?”

Reinhardt hỏi về việc cô không triệu hồi Áo Choàng Mặt Trời.

Ellen mỉm cười rạng rỡ.

Lúc tốt nhất của cô.

“...Có thực sự cần thiết không?”

Và rồi cô khiêu khích anh.

“Sẽ xấu hổ thế nào nếu triệu hồi nó sau đó?”

“Chuyện đó để sau đi.”

Reinhardt nhắm vào Alsbringer và từ từ đo khoảng cách giữa anh và Ellen.

Đã luôn có những ngày như thế này.

Luôn luôn là một chuỗi những ngày như vậy.

Cô không thể biết liệu nó có ổn không.

Hiện tại, cô đã quyết định cống hiến hết mình, không đợi anh đến.

Vì vậy, cô đã đi đầu tiên.

*Swish!

Với chiếc váy tung bay một cách thô bạo, đôi mắt của Ellen mở to khi cô đẩy Lament về phía ngực Reinhardt.

Nhìn thấy ánh mắt sắc bén và quỹ đạo của thanh kiếm, Reinhardt mỉm cười.

Đó là một nụ cười và ánh mắt dường như muốn nói rằng anh muốn điều này.

*Kang!

Khi Lament và Alsbringer va chạm, một cơn bão sức mạnh ma thuật nổ ra, và cát trên bãi biển trắng bị phân tán một cách thô bạo.

Từ dưới lên trên.

“Những chuyện khác em không biết...”

Ellen giờ kiếm lên và ngược nhìn Reinhardt với ánh mắt lạnh lùng.

“Anh trở nên khá kiêu ngạo đấy, Reinhardt.”

—Ellen Artorius.

Anh hùng, người đã được cả thế giới biết đến là đã chết, đẩy thanh kiếm của Ma vương sang một bên và lằm bằm lạnh lùng.

Em đã phạm sai lầm với anh.

Em đã phản bội anh.

Em đã chạy trốn khỏi anh.

Nhưng chiến thắng của anh trước em là một vấn đề hoàn toàn không liên quan.

Anh muốn điều tốt nhất ở em, vì vậy em sẽ cho anh thấy điều tốt nhất ở mình.

Không, nhượng bộ một chút cũng không sao.

Ellen Artorius chỉ liếc mắt nói.

Khi anh dùng lực ấn xuống thanh kiếm từ bên dưới, Ma vương nói.

“Điều này không được chấp nhận nhiều sao?”

Reinhardt đẩy thanh kiếm của Ellen ra và cười nham hiểm.

*Rầm!

Cơn bão sức mạnh ma thuật bùng nổ, và cả hai bị ném trở lại dĩ đội như lúc họ va chạm.

Cả hai người đều đáp xuống bãi biển trắng xóa mà không lặn.

Ôm chặt Lament, Ellen hung hãn lao tới.

Reinhardt cũng tính phí theo cách tương tự.

Chiếc váy trắng của Anh hùng và áo của Ma vương tung bay dĩ đội trong gió.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỪNG HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV-CN DONG THAP PGD MY THO

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading